

Залетів до хати лист  
перший осені сумної.  
Поруділий, наче лис,  
весь пошерхлий, у сувої.

Осінь, осінь, біль тривоги,  
сива паморозь на скронях!  
Доля тихий монолог  
полинами в ноги клонить.

Розшматоване буття  
духом безвини пропахло.  
Осінь шепче каяття  
насторожено і палко.

Застеляє лист сліди  
на протоптаних дорогах,  
і пливуть роки туди,  
де тумани п'ють тривогу.